

Busk: Jeg vil kun tillade mig at gøre en kort berigtigende Bemærkning for ærede Medlemmers Skyld, som ikke ere helt inde i denne Sag. Jeg udtalte før, da jeg havde Ordet, at Kristelig Forening for unge Mænd havde en Bestyrelse paa 11 Medlemmer, hvoraf Kirkelig Forening for indre Mission kun valgte 1, og at den ligeledes havde et Foreningsraad, der bestod af 15 Medlemmer, hvoraf Kirkelig Forening for indre Mission vælger de 2. Det er ogsaa rigtigt, men jeg vil gerne føje til, at dette Foreningsraad kun samles een Gang om Aaret. Der staar i Foreningens Love § 9 c., at der vælges 2 af Bestyrelsen for Kirkelig Forening for indre Mission i Kjøbenhavn blandt dennes Medlemmer, og at Foreningsraadet desuden bestaar af selve Foreningens Formand og Sekretær, Sekretæren for Kristelig Ynglingforeninger i Danmark, og endelig 10, som vælges af Foreningens Medlemmer ved Generalforsamlingen. Jeg har kun villet give denne Oplysning, for at Oplysningerne kunne være saa nøjagtige som muligt.

Alf. Christensen: Da disse kjøbenhavnske Kirkespørgsmaal nu en Gang ere komne paa Bane, finder jeg mig foranlediget til at sige et Par Ord i den Anledning, idet jeg synes, at vi nu ere paa Veje til at faa en bestemt Ordning henimod den rigtige Retning. Der var dog en Udtalelse fra den højtærede Minister, som faldt mig noget løjerlig, fordi den staar ganske i Strid med den aabne og loyale Maade, hvorpaa den højtærede Minister ellers plejer at forhandle. Jeg haaber, jeg maa have misforstaaet den højtærede Minister, men han sagde, saa vidt jeg hørte: Jeg kan tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 100 — som forbyder at der foretages nogen særlig Paaligning paa Sognet — og jeg skal bestræbe mig for at holde mig dette efterrettelig, for saa vidt jeg kan skaffe Pengene andetsteds. Det vil altsaa sige, at den højtærede Minister tiltræder Ændringsforslaget, for saa vidt han kan faa Pengene andetsteds fra, saaledes at han ikke bliver udsat for nogen Fristelse. Skønt jeg har hørt rigtig, haaber jeg dog, jeg har misforstaaet den højtærede Ministers Udtalelse. Naar vi nu ere inde paa denne Kirkesag, skal jeg sige, at det er noget, der spiller en stor Rolle for den kjøbenhavnske Befolkning. Det kan jo ikke være skjult, at den har spillet en Rolle i den Retning, at hver Gang der har været Tale om, at der skulde

paalignes saadanne Bidrag paa den kjøbenhavnske Befolkning; har det været en Styrkeprøve for det kjøbenhavnske Demokrati, og hver Gang har Demokratiet vundet frem, idet disse Kirkeligninger ere meget upopulære. Kirkesagen har sine Venner, og baade de, der tænke som disse, og de, der tænke anderledes, finde det fuldstændig rigtigt, at de paagældende bygge deres Kirker; det er der selvfølgelig ingen, der har noget imod. Denne Sammenblanding mellem Kirkebygning og Kristendommens Sag finder jeg imidlertid usmagelig. Kirkebyggeriet er jo en rent borgerlig Sag, en statsfinansiell eller kommunaløkonomisk Sag. Jeg kommer imidlertid til at gaa tilbage til Sagens Historie, som den ligger for efter Christian V.s Danske Lov, og det er der saa meget mere Føje til, som den højtærede Minister jo selv berørte dette, idet han sagde, at hvis Pengene ikke kunde komme til Stede, saa der var Penge nok til at bygge Kirken for, saa vilde Ministeren ellers, hvis han ikke var bunden ved denne Anmærkning paa Finansloven, gaa frem efter Christian V.s Lov eller den Fortolkning, som hidtil paa dette Punkt har været fulgt af Christian V.s Lov. Jeg vilde nu gerne have, at vi toge dette Spørgsmaal til Behandling, saa at vi dog en Gang kunde faa slaaet fast, hvad der paa dette Omraade er gældende Ret i Danmark. Bestemmelserne findes i D. L. 2—22; særlig Artiklerne 64 og 65. Der skelnes der mellem Udgifter, der behøves til en Kirkes Reparation, og dem, der skulle til, naar Kirken skal „indbygges eller prydis med Taarn, Hvælving, ekstraordinarie Klokker, eller deslige,“ og dette vil ogsaa føre til, at disse sidste Regler maa anvendes ved helt ny Bygninger. I første Tilfælde, hvor man skal reparere en Kirke, paalægges Lovens Kirkens Ejer eller Protektor, at de, naar deres egne Penge ere slupne op, skal fortsætte ved at søge Penge hos andre Kirker og tage af disses Midler, hvis de have Raad dertil, men hvis saadanne ikke findes, kunne de gaa ud til Sognemændene og bede om Tilskud til Kirkens Reparation. Men i Modsetning dertil hedder det i Artikel 65: „Skal Kirken indbygges, eller prydis med Taarn, Hvælving, ekstraordinarie Klokker, eller deslige, da kand Sognefolket efter deris egen Andagt det lade gjøre, hvor Kirkerne dertil ikke have Formue.“ Det synes altsaa at være klart, at til Reparation af Kirken skulle Sognemændene give Tilskud, naar ikke Kirken selv eller andre Kirker, der høre under samme Patronat, have Penge dertil, og det har aldrig nogen